

O iubire ereditară...

Florin-Cezar CĂLIN

- Deschide ușa lacrimilor mele!
Așa cum ai făcut cândva, odată.
- Salvându-mă din chinurile grele!,
Din care nu speram să ies vreodată.

- Invită-mă la masa răzbunării!
Pe un destin ce n-a fost înțeles.
Și scapă-mă din culmea disperării,
Cu vorbe care totuși au un sens.

- Din marea viselor sacrificate!
"- Să-mi faci ceva și să îi culoare!".
- Trezidu-le la o realitate!
Ca să își ia menita lor amploare.

"- Nu mai fă zgomot mare-n jurul eu!",
Decizia de-acum, îți aparține!
"- Te-ai tot jucat prin suflet, mai mereu!",
Ca să-l iubești acum cum se cuvine.

- Mă știu legat de tine pe vecie!,
(un sentiment de-a dreptul relaxant).
Ar fi, de-acum, curată nebunie,
Să te consider ... insignifiant.

Parfumul tău s-a răspândit în mine,
(și impregnat în conștiință, chiar).
- Rămâne, dacă vrei și îți convine!
Să mă iubești de-acum, ereditară.

Brăila, septembrie 2017